

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći křmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

Šserbske njedžělske łopjeno.

Wudawa so kóždu łobotu w Smolerjez knižiciziscej w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedylatu 40 pj. dostacž.

Sswjedžen Khrystuskoweho šiwjenja.

Mat. 2. 1—11.

Kaž na hodownym šwjedženju Bethlehemszy pastyrjo, tak na epifaniškim šwjedženju tuczi mudri s rańscheho kraja kóžde lěto jako lubi hošćo k nam pschihadžaja. Wo nich wjele njewěmy, ani s kotreho kraja abo šhto šu byli, ani tak wjele jich běšče, ani tak šu rěkali. W našchim tekšće šo jeno praji: Duž p'schindžechu „ćzi mudri wot ranja“ do Jerusalema. Dokelž pak profeta Jesajaš (60, 3) pišče: „Bohanjo budža w twojim šwětle kłodžicž a kralojo w tej jašnosćzi, kotraž nad tobu škhadža“, dha šu potom tamnych mudrych sa tutych kralow měli. A drohotne wschał běchu te dary, kotrež woni pschinješechu, runje kaž te dary, kotrež šebi hewał jeno kralojo po waschnju rańscheho kraja darichu. Tši dary tu widžimy; to šu sa šnamjo měli, šo šu je tež tšjo kralojo pschinješli. Šyle njewěšte tež je, šo šu Kaschpar, Melchior a Balthasar rěkali, hacž runje dobri katholiczy tute mjena s pódla stejazyym kšchizom (C + M + B +) rad na horny proh šwojich durjow napišaju sa šnamjo teho, šo je jich dom kšchescžijanski dom, do kotrehož nicžo šleho žadyn pschistup nima. Na wobrasach widžimy druhdy tych mudrych tak wosnamjenjenych, šo ma přeni čornu, druhi žoktu a tšeczi čerwjenu kožu; to dyrbi šnamjo sa to byčž, šo maju pohanjno se wschitkich ludow k Jesušeji pschincž. Na tamnych mudrych pak to njetrjechi; ćzi šu wschitzy s teho šameho luda byli, njeh je to nětk Arabiska, Egiptowska, Babylo-

niska abo Persiska. Tak jeno malo wo nich wěmy, a tola doščž, šo bychmy pšnacž mohli, šo tu přenicžki pohanom k Jesušeji pschindu; tak šo šo epifaniški šwjedžen sa naš mišioniski šwjedžen šćini, na kotrymž džakowni na to špominamy, tak je to ewangelion do pohanskeho šwěta, tež do kraja a wutrobom našchich wótzow, šacžahnyło, a na kotrymž dobreje nadžije polni na to wulke mišioniske polo won hladamy, kotrež je dženska bóle hacž hdy přjedy sa žně prawe; na kotrymž mamy teho dla wopomnicž, šchtož šmy tutym pohanam winojćzi. A temu chze naš našch dženkniški tekst napominacž. Duž šebi po šaložku teho šameho rošpominamy:

Šchto maja nam mudri s rańscheho kraja sa našche mišioniske džěło prajicž?

Woni naš pokasuja:

1. na pohanom, kiž Jesuša pyšaja;
2. na Boži lud, w kotrymž je šo Jesuš narodžil;
3. na wuspěch, kotryž ma tuto džěło.

1. „Duž pschindžechu ćzi mudri wot ranja do Jerusalema a džachu: Šdže je tón nowonarodženy kral tych židow? Pšchetož my šmy jeho hwěšdu widželi w rańschim kraju a šmy pschischli, šo k njemu modlicž.“ Šo wustupjenje wěštych hwěšdow na wulke pschemějenje w žiwjenju žykeho luda abo jenotliwych wošebitych mužow abo tež na narod wulkich mužow pokasuje, to bě powšchitkowna wěra štareho šwěta. Tež židzi wěryachu, šo šmėje jich mešiaš wošebitu hwěšdu, po šaložku teho šłowa: „Šwěšda budže

f Jakuba seńez, a prut f Israela stanycz (4. Mójj. 24, 17).“
 A tamni mudri su wescze hwesdarjo byli, kiz tez wjedzachu,
 so Zidzi na mešiaša, na wot Boha žalbowaneho krala,
 czafachu, kiz kralestwo mēra sałozji, kotrež budze zylj swēt
 wopšchijecz a wēcznje woštanje. Ssnadz bēchu jich wōtzojo
 wot Zidow w jaštwje wo tym šlyšcheli. Tutemu kralej a
 jeho kralestwu mēra f wutrobnym žadanjom napscheczo
 hladachu; duž jeho hwesdu pytachu.

Sašo nam niczo wo tym prajene njeje, czeho dla
 mējachu runje tutu hwesdu sa snamjo nowonarodženeho
 krala; tež niz, hacž bē wona nowe štworjenje Bože abo
 hwesda, kiz šo jenož nētš wošebje jašnje sybolesche. Ale
 tež to je nam došč, šchtož je tu prajene, so šu tež pohanjo
 šwoje snamjo sa to dostali, so je šo Jesuš narodžil, so
 šo jara wulžy šwjekelichu a šo na pucž do Jerusalema
 podachu, hdžež kralowy hrōd štejesche. —

Dyrbimy my dženska šnadž tež se šwojim mišionškim
 dželom tak dolho czafacz, doniž pohanjo šami f nam nje-
 pšchindu a se šwojim praschenjom wo našche durje nje-
 klapaju: Hdže je tōn nowonarodženy kral tych Zidow?
 Dha njebychmy daloko do předka pšchischi. Nē, tamni
 mudri chzedža naš tež na našchu pšchisłuschnošč, kotruž
 pšchecziwo pohanam mamy, pokasacz, dokelž na nich wu-
 trobne žadanje pohanškich wutrobow po Šbōžniku widžimy.
 Pšchetož wšchudžom, tež pola najnižichich a najdžiwisichich,
 šo hišcže šchriczka wēry do nekajšeho Boha žehli; jenož
 to njewjedža, so je Bōh lubošč, so je wšchedomōžny
 štworicžel njebešow a semje tež jich luby Wōczez, kotrehož
 lube džeczi šu. S wjetšcha šu f bojoscžu pšched wšchela-
 kimi šlymi duchami czwilowani, kotrychž chzedža wujednacž
 a jich hnēw wot šebje wotwobroczič, kotrymž teho dla
 wšcho mōžno, šamo człowike žiwjenje wopruja. Wy, kiz
 šwēru šwojeho „Mišionškeho pōšla“ czitacze, wy snajecze
 jich hubjenstwo. Wam je snate, kak czornochojo w Afrizy
 jateho nješcheczela sa wopor šwojich pšchibohow šarēšaju,
 abo kak w Indiskej macž f bojoscžu pšched krmelacžnej
 pšchibohowku Kali šwoje šamšne džeczi do rēki Ganges
 mjeta a šo f tym wo šwoje najwjetšche šbože, wo macžerne
 šbože šjeba. Nješlyšchimy f teho wołanje jich wutrobow
 po mērie, po žiwym Bohy; abo, so bychmy f našchim tekstom
 rēczeli, to praschenje: Hdže je tōn nowonarodženy kral tych
 Zidow? — Je šo wulicžilo, so je hišcže na 800 milionow,
 wjetšchi džel žylyho człowjestwa, w putach pohanškeje pšchi-
 wēry. A tež mješ pohanami je šo tu a tam powjescž
 rosnješla, so we šwojim cžaku nēchtō pšchindže, kiz budže
 šylnišchi hacž wšchēdny człowjek, a tež mudrišchi; a tōn
 jim pucž do lēpšcheho kraja pokáže. Tute rēcže pať šu
 tež dopokasmo sa to, kak tež pohanjo na Šbōžnika cžafaju.
 Haj, kad kōždeho wopora f jich woltarnišcžow, štyš kōž-
 deho mrējazeho, kōžda modlitwa w jich templach je na-
 pošledku, hdž hłubje hladasch, tajke žadanje po wēcžnym
 šbožu a f tym to praschenje na naš: Hdže je tōn nowo-
 narodženy kral tych Zidow?

2. Šchto šo jim wotmolwi? Šchtož tamni mudri
 w Jerusaleme šlyšcha, wšchaf njeje runje jara šwjekelaze.
 Tam wo Jesušu niczo njewjedža. Kral Herodasch šo
 štroži; sa žadanja jich wutrobow wōn we šwojich šwētnych
 myšlach žaneho šrošmjjenja nima. Wo Boha a Bože
 kralestwo njebē šo ženje wjele štarak. Wōn drje wē, so
 jeho lud na mešiaša czafasche; ale dyrbjalo šo to runje
 nētš dopjelnicž? To bē tola sa njeho a sa jeho žyly
 šwōjbu jara wažne praschenje. Wōn šo boji wo šwoju

krōnu. — A f nim šo štroži žyly Jerusalema. Mēsto teho,
 so bychu šo f žyly wutrobu wješeli, so je nētš tōn cžaf
 dopjelny, bojoscž a štrožele! Czeho dla šo boja? Ssnadz
 budže bōrny wōjna mješ nowym a šarym kralom! A jeli
 so niz, dha budža šo wescze pod knjejštwom tuteho noweho
 krala jako Boži lud šwojich wšchelafich hrēchow a lōšchtow,
 na kotrež bēchu šo nawucžili, woštajič dyrbjecž! — Tak
 tutōn lud, w kotrymž bē šo Šbōžnik narodžil, tym mu-
 drym f rašcheho kraja wo nim wot šo šameho niczo
 prajicž njemōže.

A tola dyrbi jim Herodasch sa Boži grat šlužicž.
 Wōn, kotrehož šynej Jesuš pošdžišcho lišcha rēfasche, ma
 tu tež nēšchto lišcžeho wašchnja. Pšchecželne wobliczo
 f tej powjescži cžini, kotruž chze mudrje sa šebje wužicž.
 Pšches pišmatowčenyh šo wobhoni, hdže mēť šo Šhryštuš
 narodžicž. Bethlehem šo jemu mjenuje.

Njedyrbjesche nētš žyly Boži lud se šwojim kralom
 do tamneho mēsta šhwatač a šwojeho mešiaša wutrobne
 witacž? Niczo f teho wšcheho! Jeno f tym mudrym
 f rašcheho kraja wōn praji: „Cžehicže tam a praschecze
 šo šwēru sa tym džecžatkōm; a hdž wy jo namafacze,
 dha powjescze mi šašo, so bych ja tež pšchischoł a šo
 f njemu modliť.“ Šsam pšchi šebi pať praji, so jemu
 tajke male džecžo hišcže šchodžicž mōž njebudže. Sa
 škōnzowanie teho šameho budže wšchaf hišcže cžafša došč,
 hdž jo smēje! —

Tak dyrbi Herodasch, hacž runje je Šhryštušowy nje-
 pšcheczel, tamnym pohanam f temu dopomhacz, so f Jesušej
 pšchindu; a f temu dyrbjesche tamne Bože šlowo šlužicž! —

Našch lud je tež Boži lud, do kotrehož je Jesuš
 šacžahnył. Ale bohuzel je tež na tamny Boži lud w Jeru-
 saleme jara podobny. Žich wjele šo wo Boha a wēcnošč
 wjazny njestara. Kak je jim njelube, hdž rēcz na šche-
 scžijanstwo pšchindže, dokelž wšchaf potom to praschenje
 blisťo leži: „Šchto je wam Jesuš?“ Nēkotryžkuli šo
 štroži, dokelž na jene dobo cžuje, so jeho žyly žiwjenje a
 šadžerjenje žane šchescžijanške njeje! —

Pšchezo bōle šo nētš šchescžijenjo f pohanami šetkuja,
 hdž šo wšchowanie wulčich pšchekupzow na žyly šwēt wu-
 pšchestrēwa, hdž jich kōdže do tež najdalscheho kraja jēdža.
 Se wšchelafimi dobrymi wēzami a pocžinkami pať tež
 šchōdne wēzy a njepocžinki tam šacžahnu. Tak f džela
 pšchekupžy, kiz šu šebicžiwu a jeno na šwōj wužitš smyšleni,
 sa nusu tamnych pohanow žaneje wutrobny nimaja, ale jich
 wuškufaja a jim wšchelafi tuni cžapor, kož šchleščane
 blyšcžaze pacžerje abo tež palenz sa drohe pjenješy pšche-
 dawaju. Haj, šamo je šo štało, so je ta šama kōdž, na
 kotrež šo jendželšy mišionarojo wjesechu, šwjecžecža
 wšchelafich pšchibohow šobu pšchinješla, kotrež bēchu nje-
 šwēdomniwi pšchekupžy domach šebi dželacz dali, so bychu
 je wobohim pohanam droho pšchedawali. Wēšo jich šche-
 scžijanstwo w jich bješbōžnym cžinjenju žalōšnje myli. —
 A tola tež woni dyrbjaja pohanam sa Boži grat šlužicž.
 Hdž je šo hagle wobšhad mješ žylym krajom a domišnu
 šapoczal, dha bōrny powjescž dōndže, so šo pohanjo sa
 Jesušom prascheja. A šchtož tamni nješku šamohli, to
 šamōža cži, kiz Bože šlowo snaja a lubuja a tehodla nētš
 tamnych pohanow f žłobej w Bethlemeje pokasuja. A
 džakowane Bohu mamy jich hišcže došč, kotrymž je jich
 šchescžijanška wēra to najdrohotnišche, šchtož maja; kotraž
 jim jich krašne pravo podawa, to šbōžne pravo džeczi
 Božich, kiz we šwjatej radošči a lubošči f Bohu a f bliž-

ſchemu ženje njepſcheſtanu, ſo do ſlužby pohanow ſtajecz.

3. Mudri ſ raiſcheho kraja czehnjechu do Bethlehema a namafachu to dźeczatto ſ Marju, jeho maczerju. Woni ſu ſebi wěſczi, tutón Jeſuſ zgle człowjeſtwo Boži lud ſczini. Duž ſo ſ njemu modlachu, wocziniču ſwoje ſchazy a wobdarichu jo ſe ſlotom, ſ wyruchom a ſ maru. Wjeſela wutroba je dźakowna. Taſ tu, taſ dženſa. Teho dla wſchě te wſchelake wopory w ſlužbje kſcheſczijanſkeje luboſcze!

Šchtóž ma Jeſuſa ſa Šbóžnika, njeſteji wjazy w ſlužbje jeho njepſheczelow. Woni czehnjechu po druhim puczju do ſwojeho kraja. —

Wſhecziwo kſheſczijanſtwu je — woſebje tež w poſlednich lětach — wjele njepſheczelow poſtanyło. Ale kaž ſo tež Herodaſch ſłobi, Jeſuſ je a woſtanje žiwny. A ſchtož je jeho namafal, khodži po druhim puczju. Prjedy ſelharnik a paduch, nětk ſprawny a wěrnny; prjedy njeczjſteje wutrobny a njepózcziwny, nětk pózcziwny a cziſteje wutrobny; žona prjedy njewólniza ſwojeho muža, kotruž móžeſche pſchedacz abo ſkónzowacz, nětk jeho luba towarſchniza a pomozniza; dźeczjo prjedy druhdy wuſhadžene, nětk woczehnjene w bojoſczi a napominanju ſ temu Knjeſej; wutroba prjedy ſ bojoſcžu pſched ſlymi duchami cziwilowana, nětk dźakowna ſa Božu luboſcž! To je wuſpěch miſionſkeho dźela!

Duž dajcže nam Epifaniaſ ſwjeczicž a Jeſuſa pytacz! Njech ſu wſchelake wopokaſma Božeje luboſcze luboſne hwěſdy, kiž naſ ſ njemu wodža, ſo bychmy prawy Boži lud byli, tež druhim ſ njemu dopomhali a ſkóncznje czahtyli do ſwojeho kraja, do wěczneje domiſny!

Hamjeń.

V. w H.

Po nowym lěcze.

Nětk wutrobny ſ njebjekam, ruzy na pluh,
Šdnyž lěto ſo nowi, dny hnadowne du;
D ſaktyſchmy we duſchi ſaklincžecz ſaſ:
Maſch miſchtr je tudy a woła nětk naſ! —

My jeho ſmy hwěſdu tu wohladali,
Kiž ſ njemu nam jaſni pucz drohowanſki;
Duž džiemy, ſej Šbóžnika na ruzy wſacz
A ſloto a wyruch a maru jom' dacž!

K. A. Fiedleř.

Wěſchczenje.

ſaſo Salomo ſwój 72. pſalm na ſwojeho wulkeho potomnika Šhrystuſa ſpěwaſche, wěſchcziwſchi, taſ budža wſchitzy kralojo ſo ſ njemu modlicž a wſchitzy pohanjo jemu ſlužicž, dha wſchaf wón na naſ Šſerbow pomyſlił njeje. A tola je ſo jeho wěſchczenje nad nami a nad wjele druhimi wulkimi a małymi narodami dawno dopjelnižo. To nam naſchu nadžiju, ſo ſo ſkóncznje tež czi ſbytkni ſ Jeſuſej wobrocža, móznje ſběha. Džiwnje wſchaf ma ſo ſ wobroczenjom pohanow ſ wěre. Nad tymi ludami, kiž ſu hižom ſa czaſ japoſchtołow powjeſcz wo Šhrystuſu ſlyſcheli, leži nětko tołſta duchowna nóz, a druge ludy, kiž běchu pſched 50 lětami hiſchcže njeſnate, ſwoju wutrobu ſa ſwjaty ewangelij wotewrjeja a ſo pſches nižn ſ měrej w Boſy wodžicž dawaju. Wóh tež tu po ſwojich puczach khodži. Tute pucže ſu drje džiwny, ſu paſ wěſcže te jenicžke prawe; jeno ſo my tež to ſwoje czinimy. To paſ, ſchtož ſo nam ſaleži, je to, ſo na pohanow we ſwojich dobroproſchenjach ſpominamy, ſo wo ſkutkowanju ſwojich miſionarow wobhonjujemy a tež ſwoju ruku ſa tuto wažne dźeło wotewrjamy.

Wóh paſ hižom ſwój ſkutt ſam dołonja. Melanchthon ſebi raſ ſtaroſcže cziwjecze, ſo ſo ſnano njepſheczelam mlodeje ewangelſkeje zhrkwoje poradži, ju ſaſo wutupicž. A teho dla bě ſrudny. Šdnyž jeho Luther teho dla ſwarjeſche a wón ſo ſamolwjecze a rjekny, ſo wſchaf ſebi ſwoje dla ſtaroſczow njeczini, ale teje wulkeje wězy Božeje dla, Luther wotmolwi: „Wola mje je to runje nawopaſ: dla Božeje wězy ſo ja njeſtaram; ta je ſama jeho a wón jej hižom, paſ ſ nami, paſ pſhecziwo nam, ſ dobycžu dopomha. Wo to paſ ſo ſtaram, ſo bych ſo Bohu dowěrił, a ſo ſo pſches njewěru njebych jeho njehbdneho ſczinił.“

Taſ chzemny tež my wſchu ſwoju nadžiju na Boha ſtajicž: Wón we ſwojim czaſu wſchěch pohanow pod ſwój paſtyřſki kř ſhromadži.

Miſionſki khěrluſch.

Kiž by ſo ſwětej ſjewił
A njebjekow ſo wſdał,
So by naſ dowoſchewił,
Šſam cžežke brémjo wſał,
Ty by na ſchizju noſyl
Štyſt, rany, hańbu, ſměch
A ſwojoh' Wótza proſyl:
Šim wodaſ tutón hrěch!

So bychmy Bože dźeczi,
Bu cziłwiſte dźeczjo ty
A twarjeſche na ſwěczi
Dom Božej' ſwjatnižy.
Š połnozy a wot ranja,
Wot połnja, wječzora
Šlób Božoh' pomotaſnja
Nětk hoſczi dowita.

A pſcheproſchena cziwóda
We kwaſnym ſdraſczenju
Nětk pſchindže je wſchoh' luda
Ma cžeſnu hoſczinu.
Kiž njeſlyſchachu ženje
Wo ſbožu ſakuba,
We Jeſuſowym mjenje
Dženſ Bohu wopruja.

Čzi khudži podtkóczeni
Se ſkóncznych krajinom
Du nětko ſtowarſcheni
Do twojich ſtadleſchlow,
A tam, hdžež ſhmu mrěja,
Šdžež wěczny ſněh a lób,
Šſo wrota wotewrjeja
A Boži ſkónczny hród.

Šaj, tehdy ſbožo knježi
A měr ſa lud a kraj,
Šdnyž wſchitko, Jeſu, leži
Čzi tu pod nohomaj.
Dónž po wſchěm ſemſkim kraju
Wob ſchizjom twoji ſu
A tam we twojim raju
Čzi khwalbu ſpěwaju.

D hladaj, kralow wjele
A narod cžěmnocže
Wo twoje ſwětko ſcžeje

A jara lačný je.
Tež či ſu ſapiſani
Do tvojej' wutrobny,
Tež či ſu powołani
Do wěcznej' ſwjatnizy.

Budź ſwětło! praj; njech duje
Tvoj wodny ſbudźazy,
Dónž zyla ſemja čuje,
So, Knježe, bliſto ſy;
So pſchibohojo panu
A puta pohanow,
Kíž jako džěczi čahnu
Do twojich pſchitwarkow.

My proſymy, ty dawaj;
Schtož ſlubich, dopjelnich;
My klapamy, ty ſtawaj
A durje wotewriſch.
Njech tvoje ſłowo běži
A dobywa wſchón kraj,
Njech tvoja luboſcź knježi!
Nam, Jeſu, ſwětło daj!

Po A. Knapje Jan Waltař.

Poſlednja čzeſcź.

Wón bě dobry hoſpodař, ródny čłowjek a ſwěrnny džěłaczeř byl. Tak dołho hač kóždy džen ſwoju mſdu doſtawajſche, njebě jeho domjazym na ničim pobrachowało. Wjele bóle ſwědczeſche wſcho w domje, domjaza nadoba, draſta a črije a wſchón wſchědny khleb wo tym, ſo tu žaneje nuſy njeje. Na to běchu lěta pſchichke, hdžež jemu džěło čzežke padaſche. Tola pať teho ničtó kězbu njemějeſche, a wón ſam tež na ničto ſtoržil njeby; duž ſo ras ſwjeljy, a khorocź jeho na dolhe a čzežke khoroložo čžiſny. S woprědka běchu drje tu a tam někotři dobri pſcheczeljo k njemu pohladacź pſchichli a jeho ſ tym ſwjelili; dolež pať jeho khorocź dlěje trajejſche, duž jedyn po druhim ſ nič wuwoſta a khoru bě we ſwojej komorzy zyle ſam: jeno jeho mandželſka jeho hladajſche, doniž tež wona pſchi wſchědnym napinanju njekhoru. Tež wſchěte w lěpſchich čzaſach nalutowane pjenjey ſo po něčim pſchetrebaču, ſo mějeſche wobohi khoru na poſledku hiſchěze nuſu čzerpicź. A ſkónčnje bě wumrjel.

„Derje, ſo njeje dlěje čzerpicź trjebał“, ludžo mēnjachu, a druſy ſo džiwachu, ſo je do zyła tak dołho žiwu byl. A po tſjoch dnjach ſu wſchitzy pſchichli, jemu poſlednju čzeſcź wopofajacź.

Ša kaſchějom džěchu wſchitzy či towarſchojo, kiž běchu ſ nim hromadže pola teho ſameho knjeſa džělali, kóždy we ſwojej čzornej ſutni; ſa nimi ſtupachu jich žony, nimale kóždy ſ rjanym drohim wēnzom. „Kjane khowanje“, ſady mje ſtara žónka rjelny. Ša pať ſam pſchi ſebi prajach: „Šdy budžiſche ſo jeno mały džěl thy pjenjey, kiž běchu pſchewodžerjo zyle njetrjebawſchi ſa tute kraſne wēnzny wudali, na to nałožił, ſo budžiſche ſo khoromu něſchto ſa wſchewjenje kupiko, a hdy budžichu či pſchewodžerjo, kiž běchu nětko zyle popoldnje na pſchewodženje wažili, prjedy po rjadu kóždy na krótku minutu pola khorého ſaſtupili a jeho ſe ſwojim wopytom a ſ krótkim ſkłowčkom potroſchtowali, tak wjele lěpje budžiſche to ſa khorého bylo!“

Tole je podawł, kiž ſo w kóždej woſadže kóžde lěto huſcziſcho ſtawa. Duž njecžakaj, doniž maſch ſwojemu ſnatemu poſlednju

čzeſcź wopofajacź, wopofajuj jemu luboſcź, tak dołho hač je žiwu, a myſł ſebi pſchezo, ſo móže ta luboſcź, kiž wón dženka wot tebjey ſhoni, hižom ta poſlednja luboſcź byč, kiž jemu wopofajejſch. Tym, kiž bližſchemu jeno na pſchewodženje du, naſch Šbóžnik njebyo njekłubi, ale tym, kiž ſu te khorym hladacź kłodžili. (Mat. 25, 31—46.)

Šchto najwjazy rybow nałoži.

W „Šerbiſkej Nowinje“ něhdy ſe ſerbiſkeje wby čitachny, ſo běchu tam paduſchi hatowe hačenje pſchekopali, wodu wotpuſchčžili a ſ hata na ſto pſtruhow wuložili. A to bě ſo ſamo njedželu rano ſtało. — Tajki rybať je ſly njepſcheczel tež. Wón wſchědnje na rybylojenje kłodži, woſebje pať njedželu wječor. Te ryby, ſa kotrymiž tón dže, ſu čłowſke duſche. Pſchi tym wón runje tak čžini, kaž horjelach naſpomnjeni paduſchi, ſo mohl mēnicź, ſo je ſebi wón to wot nič wothladał abo woni wot njeho. Najprjedy hačjenja wotſtroni; wón mjenujzy ſchecžijanjſke dobre waſchnja, ſemſchikłodjenje, paczerjeſpěwanje atd. wotſtroni. Šsu tele hačjenja pſchekopane abo ſwotnoſchane, dha woda ſchecžijanjſkeje wēry do Boha ſama wotbēhnje, a je ſo to ſtało, ſu ludžo bjey wſchěje mezy, ſo ſo wjozy ani wobaracź ani čžekacź njemōža, hdyž ſly njepſcheczel ſa nimi pſchima, ſo by jich ſobu wſał a do hele čžiſnył. Šak ſu ſo tola te ryby tam mjetale, hdyž bě woda wotpuſchčžena a paduſchi ſa nimi hrabachu! Šomhało pať jim to ničto njeje. Tak tež čžlowjeſej, hdyž je wēra prjecź, wſchón jeho ſtył a wſcho žakowčenje ničto njepomha; ruſa ſkeho njepſchecžela jeho tola popadnje.

Šchtož ma teho dla ryby w hačje, njech ſebi ſwoje hačjenje na kězbu bjerje! Šchecžijanj pať njech hiſchěze bóle na to hlada, ſo bychu ſo jemu ſtare dobre ſchecžijanjſke waſchnja, ſemſchikłodjenje atd. wot nikoho njekłasył!

Šsmjercź je bliſko!

Muž bēſche ras něhdže žonu ſrudžil. Nětk džěſche na ſwoje džěło. Wón mějeſche tón džen drjewo puſchčžecź. Šako bēſche kžěžu hižom wopuſchčžil, ſo hiſchěze ras wróczi a džěſche: „Mi je jara žel; džěłmoj ſo pſchecželnje; budź ſaſo dobra!“ Wona pať ſo wotwobroczi. Šotom drje to wobzarowaſche; pſchetož wona mějeſche jeho woprwadže lubo, a jej bēſche žel, ſo bēſche ſo ſlobika a jemu bjey luboſcžiwého ſkłowčka hič dala. Šako wječor pſchiūdže, jeho ſchtyrio jako čžěło ſaſo pſchinjeſechu. Šchtom bēſche jeho ſarajyl. Nětko budžiſche rad ſchto wē ſchto ſa to dala, hdyž jeho njebudžiſche takle puſchčžika była.

Njedžěl ſo ženje w hōrtoſczi a ſwadže wot teho, kotrehož maſch lubo. Čžit jeje pſched džělenjom kōnz, ſmjercź je bliſko. Wotſtron tu mału pſchekoru — row je jeno kročel mjey tobu a mjey ſmjercžu. Čžinčje ſwój dom hnydom dom mēra. „Budź na mēſcže dobry ſwojemu pſchecžiwniſej, dolež ty hiſchěze ſ nim na puczju ſy“. (Mat. 25.)

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we wſchěch pſchewdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwórcžlěta płaczi wón 40 pj., jenoſliwe čžiſka ſo ſa 4 pj. pſchewawaju.